

Fnurr

Älsklingen, är det du som har fingrar på min hjärna? Har du ätit av min goaste sylt. Jag vill gärna veta i förväg om du tänker lyfta av locket. Det är så onödigt att jag ska gå runt och vara irriterad på dig för att du inte säger till. Man gör inte så. Eller jag tycker inte att det är okay att du betar dig så mot mig i alla fallet, och det borde räcka att jag säger till dig en gång. Åtminstone de gånger jag är glastydlig. En gång borde räcka efter en så uppenbar markering, eller vad säger du, som om jag brydde mig vad du tyckte i detta fallet, för här handlar det ju om minna gränser, och du sätter ju själv dinna eller hur, det bara måste jag utgå ifrån, det ska ju vara våååår ömsesidiga och basala överens-kommelse, annars blir det ju bara en simmig soppa av gissningar och projektioner och prospekteringar. Trynig ångest mer än härlig sorg, ironi istället för befriande vrede, oförätter snarare än gosig sex (dina hälar på min rygg). Det är väl inte så konstigt; det är väl inte för mycket begärt; tycker du jag är knostig bara för att jag begär detta enkla av dig - att du ska säga till innan du tar fram vinkelslipen. Ägskligen?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Per Teofilusson med Poeter.se id #8321 innehar upphovsrätten